

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

Tel.: 32 255-27-75, fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

Adres do e-Doręczeń: AE:PL-62061-41237-SGEGT-14

REGON: 272357234 NIP: 9541886250

SKO.OS/41.9/563/2024/13864/BL

Katowice, 7. 02. 2025 r.

Decyzja

na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. 2018 r. Poz. 570) oraz art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. 2024 r. Poz. 572 ze zm.)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca: Beata Leszczyńska - sprawozdawca

Członkowie: Kamila Koziara
Katarzyna Stebnicka

po rozpatrzeniu odwołań złożonych przez:

- Gminę Dąbrowa Górnicza – reprezentowaną przez Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza, z upoważnienia którego działa III Zastępca Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza;
- Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej;
- Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu;
- Panią Klaudię Strzelecką (adres w aktach sprawy);
- Panią Ewelinę Przegrałek (adres w aktach sprawy) – reprezentowanej przez pełnomocnika, radcę prawnego Pana Jędrzeja Klatkę (pełnomocnictwo w aktach sprawy);
- Pana Igora Przegrałka (adres w aktach sprawy) – reprezentowanego przez pełnomocnika, radcę prawnego Pana Jędrzeja Klatkę (pełnomocnictwo w aktach sprawy),

wniesionych od decyzji Prezydenta Miasta Jaworzno z dnia 16 lipca 2024 r. nr OŚ-ŚR.6220.1.2023 (OŚ-ŚR.6220.10.2022) w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko pn.: „Zakład produkcji granulatów i kruszyw w Dąbrowie Górniczej” przewidzianego do realizacji przy ul. Hotelowej, na działce ewidencyjnej nr 5623/2, arkusz mapy: 11, obręb 0013 – Strzemieszyce Wielkie, jednostka ewidencyjna 246501_1, Dąbrowa Górnicza”

na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2025 roku

o r z e k ł o

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ pierwszej instancji, orzekł, jak opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Od decyzji tej odwołania zostały złożone w terminie ustawowym przez:

- Gminę Dąbrowa Górnicza – reprezentowaną przez Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza, z upoważnienia którego działa III Zastępca Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza;
- Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej;
- Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu;
- Panią Klaudię Strzelecką (adres w aktach sprawy);
- Panią Ewelinę Przegrałek (adres w aktach sprawy) – reprezentowanej przez pełnomocnika, radcę prawnego Pana Jędrzeja Klatkę (pełnomocnictwo w aktach sprawy);
- Pana Igora Przegrałkę (adres w aktach sprawy) – reprezentowanego przez pełnomocnika, radcę prawnego Pana Jędrzeja Klatkę (pełnomocnictwo w aktach sprawy).

W treści złożonych środków odwoławczych nie zgodzono się z orzeczeniem wydanym w pierwszej instancji i podano stosowne argumenty na poparcie prezentowanych stanowisk w sprawie.

Rozstrzygnięcie oparto na następujących podstawach.

W zakresie podstawy materialnoprawnej zastosowanie znajduje ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. 2024 r. Poz. 1112 ze zm., dalej też jako: ustawa).

Na mocy art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1/ przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2/ przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (ust. 2).

Rodzaje decyzji, których wydanie wymaga uprzedniego podjęcia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zawiera art. 72 ust. 1 ustawy. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b (ust. 3).

Z mocy art. 73 ust. 1 ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Dokumenty, które należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wyszczególnione są w art. 74 ust. 1 ustawy.

Stosownie do art. 80 ust. 1 ustawy, jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

Na mocy art. 80 ust. 2, zdanie pierwsze ustawy, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Treść decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia reguluje art. 82 ust. 1 ustawy, a art. 85 ust. 1 ustawy wskazuje, jakie elementy powinno zawierać uzasadnienie tej decyzji.

W dniu 16 października 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2023 r. Poz. 1890). Przepis przejściowy zawarty w art. 15 ust. 1 tej ustawy zmieniającej stanowi, że do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1.

W związku z powyższym zastosowanie w sprawie znajdują przepisy o treści dotychczasowej, z wyjątkiem art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1, art. 86 f ust. 2 i 4 oraz art. 86 f ust. 1, 2a i 8.

Planowane przedsięwzięcie ma być zlokalizowane w Dąbrowie Górniczej na nieruchomości o nr ewid. 5623/2, obr. 0013 Strzemieszyce Wielkie, położonej przy ul. Hotelowej. Polegać ma na budowie zakładu produkcji granulatów i kruszyw. Zakład ma umożliwiać unieszkodliwianie odpadów niebezpiecznych i opcjonalnie ich odzysk poprzez wytwarzanie kruszywa lekkiego. Z przedłożonego do akt sprawy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wynika, że głównym elementem procesu stabilizacji i zestalania odpadów niebezpiecznych będzie pełna homogenizacja mieszanek z reagentami według indywidualnie ustalanych, wspomaganych obliczeniami komputerowymi receptur. Receptura mieszanek zależy od energii wprowadzonej do mieszanki w jednostce czasu i stopnia homogenizacji różnych składników mieszanek. W pierwszej fazie procesu mieszania (dzięki stosownie dobranym reagentom, kontrolowanemu pH i temperaturze) dochodzi do przekształcenia związków chemicznych. W drugiej fazie dochodzić będzie do zmiany fizycznej struktury mieszanki poprzez dodawanie odpowiednich spoiw. W wyniku stosowania technologii stabilizacji i zestalania uzyskany zostanie odpad o zmniejszonej migracji substancji szkodliwych do środowiska oraz zmniejszonej ich toksyczności.

Zakłada się, że instalacja do przetwarzania odpadów niebezpiecznych eksploatowana będzie przez 3 zmiany robocze, tj. przez 21h/dobę przez 240 dni (5 dni w tygodniu). Maksymalna łączna masa odpadów przewidzianych do procesu przetwarzania/unieszkodliwiania będzie wynosić nie więcej niż 33 368 Mg/rok (139 Mg/dobę odpadów).

Kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia dokonuje się na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2019 r. Poz. 1839). Planowane przedsięwzięcie zakwalifikowano do przedsięwzięć do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 41 — „instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2019 r. poz. 701, 730, 1403 i 1579) odpadów niebezpiecznych, w tym składowiska odpadów niebezpiecznych oraz miejsca retencji powierzchniowej odpadów niebezpiecznych”, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że zaskarżona decyzja nie może się ostać z powodów następujących.

Wskazać należy, że stosownie do wyrażonych w art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako: kpa), zasady praworządności i zasady prawdy obiektywnej w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Rozwinięcie omawianej zasady następuje w art. 77 § 1 kpa, który stanowi, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 kpa).

Podkreślić należy również, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, w ramach którego wyodrębnić należy następujące etapy: 1/ zainicjowanie tego postępowania wnioskiem strony lub z urzędu, 2/ przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, polegającego na analizie gromadzonego w sprawie materiału dowodowego 3/ przeprowadzenie postępowania dowodowego zmierzającego do zebrania w sprawie możliwie najbardziej przydatnych dowodów, w celu jej rzetelnego zbadania, 4/ dokonanie subsumcji, czyli przyporządkowania faktów uznanych za udowodnione pod konkretną normę prawną oraz 5/ wydanie rozstrzygnięcia w sprawie. Z cytowanych przepisów art. 7 i 77 § 1 kpa wynika jednoznacznie, iż postępowanie dowodowe jest oparte na zasadzie oficjalności, co oznacza, że organ administracyjny jest obowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Ponadto, organ administracji publicznej prowadzący postępowanie administracyjne jest zobowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a swoje stanowisko winien uzasadnić w sposób przewidziany w przepisach kpa.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że powyżej zacytowane przepisy prawa materialnego i procesowego zostały przez organ pierwszej instancji naruszone w stopniu, który uzasadnia uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z art. 80 ust. 2, zdanie pierwsze ustawy, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Nie budzi wątpliwości stanowisko, że niezgodność planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego stanowi przesłankę odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji tego przedsięwzięcia. Powszechnie jest także aprobowany pogląd, że organ rozpatrujący sprawę jest zobligowany do oceny zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego we wstępnej fazie postępowania środowiskowego, po złożeniu kompletnego wniosku przez inwestora, a w przypadku wykazania niezgodności planowanego przedsięwzięcia z tym planem, nie są niezbędne dalsze czynności dowodowe i wyjaśniające, a wśród nich postępowania współdziałające: uzgadniające i opiniujące (podobnie też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 lipca 2022 r., II SA/Go 232, CBOSA).

Zgodność planowanej inwestycji z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zwrócić przy tym należy uwagę, że ustawodawca wymaga w tym przypadku spełnienia warunku zgodności, a nie innej jego postaci. Jedynie zatem stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem uprawnia organ do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów ustawy i *a contrario* brak takiej zgodności obliguje organ do wydania decyzji negatywnej.

Zasady wykładni pojęcia zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zawierają zarówno orzecznictwo sądów administracyjnych, jak i literatura przedmiotu.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym istnieje jednolite stanowisko co do tego, że [cyt:] „Zasady planowania i zagospodarowania przestrzennego stanowią uzasadnione ograniczenie prawa własności, które nie jest prawem o charakterze absolutnym i może podlegać ograniczeniom ustawowym (art. 64 § 3 Konstytucji RP). Tego rodzaju ograniczeniem są przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które stanowią upoważnienie do uchwalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Konsekwencją tego jest ustawowy obowiązek zgodności przedsięwzięcia z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikający z art. 80 ust. 2 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 maja 2020 r., II OSK 2379/19, LEX nr 3018585).

W glosie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2014 r., II Sa/Wr 48/14, K. Gruszecki z kolei podkreśla, że [cyt:] „jeżeli dla całości lub części terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, to jest to okoliczność co do zasady determinująca możliwość określenia uwarunkowań środowiskowych realizacji przedsięwzięcia. W praktyce obliuguje to organ wydający decyzję w tym zakresie do przeanalizowania zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też, akceptując w całej rozciągłości przedstawioną tezę wyroku, uzasadnione wydaje się wypracowanie na jej kanwie pewnych abstrakcyjnych reguł, jakimi powinny się kierować organy administracji przy dokonywaniu oceny zgodności planowanej lokalizacji przedsięwzięcia z punktu widzenia jej zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. (...) z punktu widzenia praktyki bardzo istotne staje się ustalenie, w jaki sposób powinna być przeprowadzona ocena zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem. (...).

W związku z tym stwierdzenie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie tylko determinuje wynik końcowy prowadzonego postępowania, ale także wpływa na jego przebieg. Dlatego też bardzo istotne staje się ustalenie w jaki sposób zgodność ta powinna być zbadana oraz co może stanowić jej potwierdzenie. (...).

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego wynikającymi z art. 7 k.p.a. to organ prowadzący postępowanie w przedmiocie określenia uwarunkowań środowiskowych (oczywiście jeżeli to nie jest organ gminy, na terenie której obowiązuje miejscowy plan) będzie musiał samodzielnie dokonać ustaleń, czy dla terenu, na którym planowana jest realizacja przedsięwzięcia, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W przypadku dokonania takich ustaleń będzie musiał zapoznać się z wynikającymi z niego rozwiązaniami oraz ustalić, czy planowane przedsięwzięcie pozostaje z nimi w zgodzie.

Dokonanie takich ustaleń, jako mogących determinować wynik dalszego postępowania, musi być przeprowadzone niezwykle skrupulatnie i nie pozostawiać najmniejszej wątpliwości co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też w orzecznictwie podkreśla się, że: „Organ, dokonując oceny zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, obowiązany jest do szczegółowej analizy wszystkich postanowień planu mających zastosowanie do konkretnej inwestycji, co oznacza, że nie jest wystarczające lakoniczne, jednozdaniowe i arbitralne stwierdzenie, że taka zgodność bądź niezgodność ma

miejsce w sprawie. Obiekty pomocnicze i infrastruktura techniczna przewidziane w ramach określonego celu podstawowego winny pozostawać z nim w związku i nie mogą powodować faktycznej zmiany przeznaczenia danej jednostki urbanistycznej. W żadnym razie wątpliwości w tym zakresie nie można jednak interpretować na niekorzyść podmiotu zainteresowanego realizacją konkretnego przedsięwzięcia” (zob. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 23 grudnia 2013 r., II SA/Ol 984/13, LEX nr 1414047).

Akceptując ten pogląd w całej rozciągłości, należy jednak pamiętać o tym, że proces takiej oceny może mieć charakter bardzo złożony. Z postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego może bowiem wynikać możliwość wykorzystania terenu w mocno zróżnicowanych celach. Jednocześnie z postanowień art. 80 ust. 2 ustawy o ocenie wyrażnie wynika, że planowane przedsięwzięcie musi pozostawać w zgodzie z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W związku z tym ocena taka musi być bardzo precyzyjna i nie pozostawiać żadnego pola manewru”.

Zastanówić się należy nad tym przy wykorzystaniu jakich środków dowodowych organy te będą mogły udowodnić zgodność (lub brak) planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W przypadku organów niebędących organami gminy, na terenie której obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego niewątpliwie duże znaczenie praktyczne będzie miało stanowisko gminy posiadającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Wypowiedź taka będzie miała charakter jedynie pomocniczy dla organu określającego uwarunkowania środowiskowe przedsięwzięcia, gdyż co do zasady to on bada zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego planu. W przypadkach wątpliwych może więc zachodzić konieczność posłużenia się dowodem z opinii biegłego urbanisty, który dokona analizy wszystkich postanowień obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

W odniesieniu do zasad wykładni zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego orzecznictwo sądowe wskazuje, że [cyt:] „wykładnia unormowań planu miejscowego, stanowiącego akt prawa powszechnie obowiązującego, wymaga należytej rozważy, zwłaszcza, gdy - tak, jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie - może prowadzić do ograniczenia praw podmiotowych, w tym konstytucyjnie chronionego prawa własności. Jest niekwestionowane, że rada gminy uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego działa w ramach znacznej swobody, określanej mianem władztwa planistycznego. Interpretacja zapisów obowiązującego planu miejscowego winna jednak w jak najwyższym stopniu uwzględniać konstytucyjne standardy ochrony praw podmiotowych, w tym prawa własności i wywodzonego z niego prawa zabudowy nieruchomości. Bezsprzecznie bowiem, co podkreśla się w doktrynie oraz w orzecznictwie, z uwagi na to, że prawo zabudowy ma charakter wolnościowy, konieczne jest wykazanie, że każdy przejaw ingerencji w to prawo wynika z ustawy i następuje tylko w takim zakresie, w jakim nie narusza istoty wspomnianego prawa, a dodatkowo jest uzasadniony interesem publicznym (zob. W. Jakimowicz, Wolność zabudowy w prawie administracyjnym, Warszawa 2012, s. 65).

Należy przy tym pamiętać, że w sytuacji, gdy treść przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odwołuje się do pojęć niedookreślonych, które nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa, prawidłowa wykładnia tych pojęć wymaga należytego wyważenia. Trzeba bowiem mieć na względzie, że plan miejscowy stanowi akt prawa miejscowego (art. 14 ust. 7 u.p.z.p.), który ze swej istoty w sposób władczy kształtuje ustalenie przeznaczenia terenu oraz określa sposoby zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 u.p.z.p.). Jakkolwiek uchwalanie planu należy do zadań własnych gminy (art. 3 ust. 1 u.p.z.p.), to uprawnienie do władczego określania treści tego aktu, zwane władztwem

planistycznym, nie stanowi jednak władztwa absolutnego oraz nieograniczonego. Na gminie spoczywa bowiem w tym zakresie obowiązek działania w granicach prawa, kierowania się interesem publicznym, wyważania interesów publicznych z interesami prywatnymi, a także uwzględniania aspektu racjonalnego działania i proporcjonalności ingerencji w sferę wykonywania prawa własności. Oczywiście jest więc, że nie tylko proces stanowienia, ale i stosowanie tego aktu prawa miejscowego wymaga właściwego wyważenia kolidujących dóbr i wartości.

Z tych właśnie powodów organ administracji, dokonując egzegezy prawnie wiążących zapisów planu miejscowego, w kontekście zbadania warunku zgodności planowanej inwestycji z tym planem w ramach postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia (art. 80 ust. 2 u.u.i.ś.), zobowiązany jest tak interpretować postanowienia planu, mające zastosowanie w sprawie, by uwzględnić opisane wyżej wartości i dobra. Wykładnia przepisów planu miejscowego powinna zatem, stosownie od okoliczności sprawy, prowadzić do przyjęcia wyników, które nie tylko są racjonalnie uzasadnione interesem publicznym, ale również nie skutkują nadmierną ingerencją w sferę prawną jednostki.

Konieczne jest przy tym zwrócenie uwagi, że w sytuacji, gdy - tak jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie - plan posługuje się pojęciem nieostrym, to z istoty rzeczy interpretacja tego pojęcia nie może opierać się wyłącznie na wynikach wykładni językowej. W procesie wykładni prawa nie wolno całkowicie ignorować wykładni systemowej, celowościowej i funkcjonalnej, poprzez ograniczenie się wyłącznie do wykładni językowej pojedynczego przepisu. Może się bowiem okazać, że sens przepisu, który wydaje się językowo jasny, okaże się wątpliwy, gdy go skonfrontujemy z innymi przepisami lub weźmiemy pod uwagę cel regulacji prawnej (zob. uchwała NSA z 14 marca 2011 r., II FPS 8/10; L. Morawski, Zasady wykładni prawa, Toruń 2010, s. 74-83; M. Zieliński, Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, Warszawa 2010, s. 291 i n.).

Prawidłowe zinterpretowanie normy prawnej zawartej w przywołanych wyżej przepisach planu miejscowego wymaga więc również wyjaśnienia celu, jaki miał prawodawca w momencie powstawania tego unormowania, co stanowi regułę wykładni celowościowej w wersji historycznej (zob. L. Leszczyński, Reguły celowościowe i funkcjonalne w wykładni prawa administracyjnego, (w:) L. Leszczyński, B. Wojciechowski, M. Zirk-Sadowski, Wykładnia w prawie administracyjnym, Warszawa 2012, System Prawa Administracyjnego, t. IV, s. 267 i n.)” (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2019 r., II SA/Lu 615/19, CBOSA).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że na przedmiotowym terenie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przyjęty uchwałą nr XLIV/801/09 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 2 grudnia 2009 r. (Dz. Urz. Woj. Śląskiego Nr 15, poz. 243).

Analizując zgodność planowanej inwestycji z zapisami tego planu, organ pierwszej instancji przytoczył zapisy planu uchwalone dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1PU i wskazał, że [cyt:] „Zapisy planu wskazują że na przedmiotowym terenie dopuszcza się lokalizację inwestycji zaliczanych do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, pod warunkiem, że oddziaływanie na środowisko realizowanego przedsięwzięcia nie przekroczy granicy terenu nieruchomości, do której prowadzący działalność posiada tytuł prawny. W świetle powyższego oraz biorąc pod uwagę pozostałe zapisy mpzp, zdaniem tut. Organu planowane przedsięwzięcie jest zgodne z przeznaczeniem terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zgodność z mpzp jest uwarunkowana zapewnieniem przy realizacji i eksploatacji inwestycji spełnienia wymagań planu miejscowego, a prowadzona działalność musi spełniać normy i przepisy odrębne, obowiązujące dla tego

charakteru inwestycji, tj. instalacji w gospodarce odpadami „do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych o zdolności przetwarzania ponad 10 ton na dobę z wykorzystaniem obróbki fizyczno-chemicznej”, co gwarantują warunki określone w niniejszej decyzji” (str. 10 i 11 decyzji).

W świetle powyższego należy wskazać, że analiza zgodności przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego została przeprowadzona przez organ pierwszej instancji nadzwyczaj skrótowo. Organ pierwszej instancji nie przedstawił bowiem żadnego rozumowania, które przywiódłoby go do orzeczenia w przedmiocie zgodności planowanej inwestycji z konkretnymi postanowieniami tego planu. Nie analizował również tych zapisów w całości regulacji planistycznej zawartej w planie dla tego terenu. Ponadto z § 25 ust. 1 w związku z ust. 1 planu wynika, że dopuszcza się realizację przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko na tym terenie, jeżeli oddziaływanie zamknie się w jego granicach, jednakże prowadzący działalność musi posiadać tytuł prawny do nieruchomości. Tymczasem z akt sprawy wynika, że inwestor w dacie wydania zaskarżonej nie posiadał tytułu prawnego do nieruchomości, albowiem wskazuje się w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że stosowna umowa dzierżawy terenu zostanie dopiero zawarta. Organ pierwszej instancji przyjął zatem istnienie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego wbrew zasadom unormowanym w powołanym powyżej postanowieniu planu. Wszystkie te okoliczności – wraz z nader ogólnym stwierdzeniem, że przedsięwzięcie jest zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, bez szczegółowej analizy poszczególnych zapisów planu uchwalonych dla przedmiotowego terenu, nie spełniają warunków wszechstronnego rozpoznania sprawy w zakresie zgodności inwestycji z normami planu - co jest uchybieniem zasadniczym i naruszeniem cytowanego art. 80 kpa.

Następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że przedstawiony w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko obszar oddziaływania tego przedsięwzięcia został określony jako taki, który zamknie się w granicy nieruchomości. Trzeba jednak wskazać, że organ w ogóle nie zbadał, czy obszar ten wyznaczony został w sposób prawidłowy – w oparciu o przedłożony przez wnioskodawcę raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Obowiązkiem organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach jest ocena, czy przedłożony obszar oddziaływania został ustalony w sposób odpowiadający planowanemu oddziaływaniu. Organ pierwszej instancji natomiast całkowicie pominął przedmiotową kwestię. Okoliczność ta jest o tyle istotna, że w zaskarżonej decyzji (str. 18) organ wskazuje, że poziomy pyłu zawieszonego mają przekroczyć wartości unormowane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu. Podaje się, że wystąpienie emisji pyłu zawieszonego na przedmiotowym terenie pochodzi również z innych źródeł, jednakże brak jest jakiegokolwiek analizy w tym zakresie. Jedynie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał (str. 9), że [cyt:] „ewentualne oddziaływanie ponadnormatywne zamknie się w granicach działki, która jest terenem inwestycji”. Wobec niepoparcia tej tezy materiałem dowodowym oraz wobec tak ogólnikowego sformułowania nie można przyjąć, aby nastąpiła właściwa ocena obszaru oddziaływania według cytowanych powyżej reguł procesowych.

Organ odwoławczy zwraca również uwagę na zagadnienie ustalenia kręgu stron przedmiotowego postępowania. Przymiot strony postępowania administracyjnego należy ocenić wychodząc od regulacji ogólnej zamieszczonej w art. 28 kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z powołanym przepisem stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo, kto żąda

czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Istotą interesu prawnego jest jego związek z konkretną normą prawa materialnego, to jest z taką normą, którą można wskazać jako jego podstawę i z której podmiot legitymujący się tym interesem może wywodzić swoje racje. Mieć interes prawny w postępowaniu administracyjnym znaczy więc to samo, co ustalić przepis prawa materialnego, na podstawie którego można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś własnej potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu, sprzecznych z potrzebami danego podmiotu – strony postępowania. Interes prawny powinien być konkretny, indywidualny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, dający się zaspokoić przez wydanie decyzji. W każdym razie chodzi o interes prawny szeroko pojmowany tzn. chroniony prawem przedmiotowym (powszechnie obowiązującym) nie zaś chroniony tylko prawem administracyjnym materialnym lub procesowym. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie osobie przymiotu strony w określonej sprawie, musi bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej podmiotu. Brak bezpośredniości wpływu sprawy na sferę prawną osoby nie pozwala na uznanie jej za stronę (M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, Zakamycze 2000, s. 238). Od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, to jest sytuację w której dany podmiot jest wprawdzie zainteresowany sposobem rozstrzygnięcia danej sprawy, nie może jednak tego zainteresowania poprzeć przepisami prawa, mającymi stanowić podstawę skierowanego żądania w zakresie podjęcia stosownych czynności przez organ administracyjny (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 1999r., sygn. akt IV SA 1285/98, opublikowany w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Interes prawny, o którym mowa w art. 28 kodeksu postępowania administracyjnego, musi zatem wynikać przepisów prawa materialnego, w niektórych przypadkach także procesowego. Badając istnienie interesu prawnego należy odnieść się do konkretnego przepisu prawa, z którego ten interes prawny można wywodzić. Przepisem tym w przedmiotowej sprawie jest art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Zgodnie zatem z art. 74 ust. 3a ustawy, stroną postępowania sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Przymiot strony zatem w postępowaniu z zakresu ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanego przedsięwzięcia, w oparciu o cytowany wcześniej przepis art. 74 ust. 3a ww. ustawy, przysługuje wnioskodawcy – inicjatorowi przedsięwzięcia oraz podmiotom, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, pod pojęciem którego należy rozumieć przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu, działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może

wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W tym miejscu Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zdecydowało o przyznaniu statusu strony uprawnionej do wniesienia odwołania od decyzji organu pierwszej instancji Pani Klaudii Strzeleckiej, Pani Ewelinie Przegrałek oraz Panu Igorowi Przegrałek. Nieruchomości bowiem, których są właścicielami nie znajdują się co prawna w wyznaczonym obszarze odległości 100 m od granic terenu działki, na której ma być realizowana inwestycja, jednakże znajdują się w takiej odległości, w odniesieniu do której występuje emisja pyłu zawieszonego, który to poziom – jak wynika z treści raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i map tam zamieszczonych - może wykazywać wartości podwyższone (art. 74 ust. 3a pkt. 2 ustawy). Dodatkowo należy zauważyć, że w odległości 50 m od terenu realizacji inwestycji znajdują się tereny mieszkaniowe podlegające ochronie akustycznej (art. 113 i następne ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, tekst jedn. Dz. U. 2024 r. Poz. 54 ze zm.), a w odwołaniu złożonym przez Panią Ewelinę Przegrałek i Pana Igora Przegrałka, działających przez pełnomocnika wykazano, że hałas generowany z ruchu pojazdów ciężarowych, związany z ich liczbą i częstotliwością, standardy te może przekroczyć. Ponadto należy wskazać, że uzasadnione są zarzuty Stowarzyszenia Samorządne Strzemieszyce w zakresie oceny akustycznej i wpływu na poziom hałasu emitowany do środowiska dwóch kruszarek umieszczonych na zewnątrz hali na wolnym powietrzu oraz zamontowanej na łyżce ładowarki sortowniczy z rozdrabniaczem oraz pracy samych ładowarek, którą to okoliczność organ pierwszej instancji pominął. Również przedstawienie przez inwestora poziomów hałasu emitowanego z planowanego przedsięwzięcia zostało przez organ pierwszej instancji przyjęte bez jakiegokolwiek oceny.

W zakresie wskazanego przez Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce zarzutu niezgodności projektowanej technologii unieszkodliwiania odpadów ze stosownym patentem, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że przepisy ustalające warunki środowiskowe realizacji przedsięwzięcia nie wypowiadają się w zakresie takiej zgodności. Uzyskanie patentu, a więc prawa do wyłącznego korzystania z wynalazku przez określony czas oraz jego zakres nie mają wpływu na ustalenie warunków realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia. Organ odwoławczy stwierdza nadto, że w odniesieniu do zarzutów braku przeprowadzenia postępowania z udziałem społeczeństwa, choć przedstawiono listę 305 osób przeciwnych powstaniu planowanej inwestycji, to postępowanie to zostało przez organ pierwszej instancji przeprowadzone, o czym świadczą stosowne obwieszczenia zamieszczone w aktach sprawy. Ponieważ jednakże odwołujące się Towarzystwo na rzecz Ziemi podaje, że postanowienia incydentalne: uzgodnienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska oraz opinia Marszałka Województwa Śląskiego nie zostały społeczeństwu podane do wiadomości, zatem w ponownym postępowaniu organ pierwszej instancji przeprowadzi również postępowanie z udziałem społeczeństwa.

Odnosząc się do natomiast do zarzutów wniesionych przez Towarzystwo na rzecz Ziemi, odnoszących się do właściwości organu, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach podnosi, że nie ma podstaw prawnych do kwestionowania właściwości organu pierwszej instancji – jako organu wyznaczonego, który w sprawie wydał zaskarżoną decyzję.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że stosownie do art. 19 kpa organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Status strony w postępowaniu o wydanie decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanego przedsięwzięcia – jak już wskazywano powyżej - ustalany jest w oparciu o art. 28 kpa w związku z art. 74 ust. 3a ustawy.

Z akt sprawy wynika, że właścicielem nieruchomości, pozostających w obszarze oddziaływania jest Skarb Państwa oraz Gmina Dąbrowa Górnicza. Zatem trzeba mieć na uwadze, że Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza jest organem reprezentującym Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami zgodnie z art. 11 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9b¹ ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, który stanowi, że organem reprezentującym Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami jest starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, o ile z przepisów tejże ustawy lub odrębnych ustaw nie wynika co innego. Na podstawie natomiast art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym funkcje organów powiatu w miastach na prawach powiatu sprawuje rada miasta oraz prezydent miasta. Stosownie do ust. 2 powołanego przepisu miasto na prawach powiatu jest gminą wykonującą zadania powiatu na zasadach określonych w tej ustawie. Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza jest zatem w przedmiotowej sprawie organem wykonawczym i reprezentantem strony tego postępowania – Skarbu Państwa, ponieważ Skarb Państwa posiada prawo rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia. Nadto stosownie do art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, organami gminy są rada gminy oraz wójt (burmistrz, prezydent miasta). Zatem w sytuacji, gdy Gmina Miasta Dąbrowa Górnicza jest właścicielem nieruchomości będącej w obszarze oddziaływania tego przedsięwzięcia, to Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza jest również w przedmiotowej sprawie organem wykonawczym i reprezentantem strony tego postępowania – Gminy Miasta Dąbrowa Górnicza. Podmiot ten bowiem posiada prawo rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia.

Prowadzenie więc postępowania administracyjnego zmierzającego do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji opisanego przedsięwzięcia w sytuacji, gdy strony postępowania: Skarb Państwa i Gmina Dąbrowa Górnicza reprezentowane są przez Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza, wpływa – w ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach - na prawa i obowiązki tego organu w omawianym zakresie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach podnosi w tym miejscu ponadto, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt: II SA/Gl 457/14 (CBOSA), nadal zachowującym aktualność, wskazał m. in., że: „(...) W pierwszej kolejności w całej rozciągłości podzielić należy przekonanie Kolegium, że z uwagi na okoliczności faktyczne i prawne sprawy organ pierwszej instancji winien był obligatoryjnie rozważyć i w razie potrzeby zastosować stosowną procedurę prawną, czy w sprawie nie zachodzą przesłanki wyłączenia organu. Wskazać w tym miejscu należy, iż stronami w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją były m. in. Skarb Państwa oraz Gmina P. jako właściciele działek położonych w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia. W efekcie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Prezydent Miasta P. występował jednocześnie w trzech rolach: jako reprezentant Gminy, w sposób oczywisty zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy albowiem planowana inwestycja oddziaływać ma m. in. na nieruchomości stanowiące własność Gminy, jako reprezentant Skarbu Państwa, którego nieruchomości także znajdują się w obszarze oddziaływania inwestycji, również zatem zainteresowanego rozstrzygnięciem i jako rozpoznający wniosek W. S. organ pierwszej instancji. Przypomnieć zatem należy, iż w celu zagwarantowania bezstronności organu art. 24 i 25 kodeksu postępowania administracyjnego przewidują sytuacje, w których pracownik organu administracji publicznej bądź organ podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie. W sytuacji zatem gdy obiektywizm organu może rodzić wątpliwości z uwagi na jego zaangażowanie w sprawę w charakterze reprezentanta stron o często odmiennych interesach niż wnioskodawca, rozważenie przesłanek determinujących wyłączenie było obowiązkiem organu. Uzasadnione wątpliwości co do

właściwości organu wydającego w niniejszej sprawie decyzję pierwszoinstancyjną niewątpliwie uprawniały Kolegium do uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej. (...).” Stanowisko to organ odwoławczy popiera.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyjaśnia nadto, że wobec zastosowania w sprawie niniejszej art. 138 § 2 kpa organ odwoławczy nie przeprowadzi postępowania dowodowego w postaci oględzin terenu, jednakże zwraca uwagę organowi pierwszej instancji, że w ponownie prowadzonym postępowaniu konieczne będzie zbadanie, czy na terenie nieruchomości, na której ma być realizowana inwestycja, prowadzona jest inna działalność, która mogłaby prowadzić do kumulacji oddziaływań.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wydając zatem niniejsze orzeczenie na podstawie art. 138 § 2 kpa wzięło pod uwagę, co następuje.

Stosownie do unormowanej w art. 6 kpa zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Na mocy art. 15 kpa postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W przedmiotowej sprawie żaden przepis szczególny nie wyłącza zasady dwuinstancyjności tego postępowania. Należy zatem mieć na uwadze, że istotą zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego jest dwukrotne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie przez dwa organy o różnej właściwości instancyjnej tej samej indywidualnej sprawy administracyjnej będącej przedmiotem zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczony zakresem rozstrzygnięcia tej sprawy decyzją organu pierwszej instancji. W postępowaniu odwoławczym może być rozpoznana i rozstrzygnięta sprawa tożsama pod względem podmiotowym i przedmiotowym w zakresie, w jakim podlegało to postępowaniu prowadzonemu przez organ pierwszej instancji.

Stosownie do art. 138 § 2 kpa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Przesłankami więc zobowiązującymi organ administracji publicznej drugiej instancji do wydania decyzji na zasadzie art. 138 § 2 kpa są: 1/ wydanie decyzji organu pierwszej instancji z naruszeniem przepisów postępowania; 2/ konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przesłanki te winny zostać spełnione łącznie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza zatem wobec powyższego, że uzasadnionym stało się uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji z powodu okoliczności wskazanych powyżej. Dlatego też orzeczono, jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 kpa, jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak Strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 wymienionej ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Kamila Kozłara

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Beata Leszczyńska

(na oryginale właściwe podpisy)

Otrzymują:

- 1/. Gmina Dąbrowa Górnicza – Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza
- 2/. Prezydent Miasta Jaworzno wraz z:
 - a/. pismem przewodnim w/s informacji o środowisku
 - b/. informacją o środowisku
- 3/. Pan Michał Fengler – pełnomocnik EM INVEST GROUP sp. z o. o. z siedzibą w Tychach ul. Żółkiewskiego 21/6, 41 – 800 Zabrze
- 4/. Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce,
ul. Ofiar Katynia 93, 42 – 530 Dąbrowa Górnicza
- 5/. Towarzystwo na rzecz Ziemi, ul. Leszczyńskiej 7, 32 – 600 Oświęcim
- 6/. Pani Ewelina Przegrałek (adres w aktach sprawy) – na adres pełnomocnika:
Radca prawny Pan Jędrzej Klatka, Kancelaria Radców Prawnych Klatka i Partnerzy
ul. Reymonta 24/10, 40 – 029 Katowice
- 7/. Pan Igor Przegrałek (adres w aktach sprawy) – na adres pełnomocnika:
Radca prawny Pan Jędrzej Klatka, Kancelaria Radców Prawnych Klatka i Partnerzy
ul. Reymonta 24/10, 40 – 029 Katowice
- 8/. Pani Klaudia Strzelecka (adres w aktach sprawy)

9/. Pozostałe strony postępowania – zawiadomienie przez obwieszczenie w trybie art. 49 kpa:

1. Prezydent Miasta Jaworzno – wraz z:
a/ pismem przewodnim w sprawie zawiadomienia przez obwieszczenie
b/ zawiadomieniem
2. akta SKO w Katowicach – egzemplarz dla stron zawiadamianych w trybie art. 49 kpa

10/. a/a:

- a/. akta SKO w Katowicach
- b/. tablica ogłoszeń SKO w Katowicach oraz BIP – w trybie informacji o środowisku

Do wiadomości:

- 1/. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach,
Pl. Grunwaldzki 8-10, 40 – 127 Katowice
- 2/. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Dąbrowie Górniczej,
ul. Kościuszki 58, 42 – 500 Będzin
- 3/. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gliwicach,
ul. Sienkiewicza 2, 44 – 100 Gliwice
- 4/. Marszałek Województwa Śląskiego, ul. Ligonia 46, 40 – 037 Katowice